

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție
ÎNCHEIERE

21 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii:

Tatiana Răducanu, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a CA „Garanție” SA către ÎM CIA „Transelit” SA, intervenient accesoriu Machidon Mihail, privind încasarea despăgubirii de asigurare în ordine de regres,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2013,

C O N S T A T Ă :

La 16 martie 2009, CA „Garanție” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM CIA „Transelit” SA, intervenient accesoriu Machidon Mihail cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare în temeiul preluării de către asigurator a dreptului asiguratului și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 05.09.2008, a avut loc accidentul rutier între automobilul de model VW Golf n/î CUF 279, aflat în posesiunea ÎCS „RED Union Fenosa” SA, care deținea polița de asigurare facultativă CASCO nr. 043/03/2008 eliberată de CA „Garanție” SA și autovehiculul Lifan LF 6592 cu n/î CMV 793, condus de Machidon Mihail, care deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto eliberată de CA „Transelit” SRL cu nr.1417003.

În rezultatul producerii accidentului rutier, autovehiculul VW Golf a fost deteriorat considerabil, iar pentru remedierea defecțiunilor CA „Garanție” SA a achitat despăgubirea de asigurare în cuantum de 67 766,00 lei.

Vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut Machidon Mihail, conducătorul automobilului de model Lifan LF 6592 cu n/î CMV 793, care la momentul producerii accidentului rutier deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto eliberată de CA „Transelit” SRL.

Reclamantul, în temeiul art. 1329 CC, consideră că deține un drept de creanță față de CA „Transelit” SRL în limitele sumei achitate cu titlu de despăgubire de asigurare în mărime de 67 766,00 lei.

Totodată, susține că reclamația adresată CA „Transelit” SRL cu propunerea de achitare benevolă a sumei despăgubirii de asigurare a fost lăsată fără soluționare.

Cere reclamantul încasarea din contul CA „Transelit” SRL, în contul CA „Garanție” SA suma de 67 766,00 lei cu titlu de despăgubire de asigurare în temeiul preluării de către asigurator a dreptului asiguratului, taxa de stat în mărime de 1 969,49 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 8 000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Grigoriopol mun. Chișinău din 15.03.2010, acțiunea a fost admisă, s-a dispus încasarea de la CA „Transelit” SRL în beneficiul

CA „Garanție” SA a sumei de 67 776 lei cu titlu de despăgubire de asigurare, 1969,40 lei taxa de stat și 120 lei cheltuieli pentru citarea publică, în total 69 865,40 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10.02.2011, apelul declarat de CA „Transelit” SRL a fost admis parțial, modificată hotărîrea primei instanțe prin micșorarea despăgubirii de asigurare de la 67 776 lei pînă la 65 646,60 lei și suma totală de la 69 865,40 lei pînă la 67 736 lei. În rest, hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21.03.2012, recursul declarat de CA „Transelit” SRL a fost admis, casată decizia Curții de Apel Chișinău din 10.02.2011 și restituită pricina la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecători.

Rejudecînd cauza, la 11 aprilie 2013, Curtea de Apel Chișinău a emis decizia prin care a admis parțial apelul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA și a modificat hotărîrea Judecătoriei Grigoriopol din 15.03.2010 în partea cuantumului despăgubirii de asigurare, micșorîndu-l de la 67 776 lei pînă la 65 646,60 lei și suma totală de la 69 865,40 lei pînă la 67 736 lei. În rest, hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile art. 1315, 1329 CC, art. 22 al Legii nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, menționînd că din despăgubirea de asigurare achitată urmează a fi acăzută uzura. Referitor la raportul de expertiză nr. 282 din 20.02.2013, instanța de apel a conchis că nu poate servi temei de modificare a despăgubirii, deoarece nu a fost posibil de stabilit mărimea prejudiciului în raport cu procesele-verbale de constatare a pagubei.

Invocînd ilegalitatea hotărîrilor judecătorești, la 30.04.2013, ÎM CIA „Transelit” SA a declarat recurs, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri, prin care despăgubirea de asigurare să fie încasată în sumă de 31 496 lei.

În motivarea recursului recurentul a indicat argumente privind determinarea cuantumului despăgubirii de asigurare, invocînd necesitatea verificării prețurilor exagerate din facturile prezentate.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificînd motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei. În viziunea recurentului, cuantumul despăgubirii de asigurare a fost apreciat greșit.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe cînd în recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2013, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a CA „Garanție” SA către ÎM CIA „Transelit” SA, intervenient accesoriu Machidon Mihail, privind încasarea despăgubirii de asigurare în ordine de regres.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tatiana Răducanu

Iuliana Oprea